

3. Кога-то око-то ни ся отстранява неволно отъ недостойнаго любовника на благополучіе-то, бавимъ ся при благороднаго, кой-то, заобиколенъ отъ противности, малко охрабренъ и много омъченъ, извръшва вѣрно длѣжности-ты си, съ най усерднаъ ревность.

4. Кога-то прѣзираме оногова, кой-то за нискѣ заплатѣ, става прѣстѣпникъ на длѣжности-ты си и малолѣпно ся оттеглява отъ всякѣ малкѣ жертвѣ; тогасъ съзираме благородныя въ еднаъ небеснаъ видѣлинѣ, кой-то по добрѣ прѣдпочита да страда, отъ колко-то да грѣши, по добрѣ да извръшва съ радость най мѣчны-ты, отъ калко-то да прѣстѣпва длѣжност-ти-ты си, по добрѣ да ся прислѣдува и да ся злоупотребѣява за истинѣ-тѣ, отъ колко-то да измамва съ лѣжи-ты си.

5. Мы окайваме съдбинѣ-тѣ му, кога-то го гледаме да пада: обаче жяльны-ты сълзы, что текѣтъ отъ добродѣтелнаъ-тѣ му душѣ по свѣршеніе-то на живота, сѣ тѣй сѣщо единъ бѣлѣгъ на страхопочитаніе, на любовь и на очудваніе.

ГЛАВА ДВАДЕСЯТЬ И ЧЕТВѢРТА.

За грѣхове-шы.

1. Грѣхъ-тѣ е една искра, что лѣжи у всякиго человекѣка.

2. Легкоуміе-то и дышаніе-то на лоши-ты хораты раздухвать искрѣ-тѣ на грѣхове-ты, огнь-тѣ на кои-то мѣчно ся изгася.